

Pár napja felemás, ibolyaféle virágra akadtam,
a házfal és a betonjárda részéből hajtott ki,
két bársonyszirma sárga, kettő sötétkék;
mi ez, miféle kankalin?
Keresek néhány szálat a tarka márciusi hegyen,
gondoltam, és mentem:
a pipitérektől, pittypangoktól a fürtös gyöngyikéig
kínálkozott megannyi virág, csak kankalin nem,
még hívtam is kedveskedve-zümmögve nevét: „kankalinka”,
de semmi; és ekkor,
a meddő keresésből visszatérve a kapubejáratnál
olyan kelyhüket villogtató virágokat pillantottam meg,
amit sohasem láttam még:
a félezres kankalin nemzetség újszülöttjeit,
az ötszázegyedik típusból alighanem,
s hogy a természeti keletkezések végtelenjének véletlene
éppen most és itt öltött testet, ennyire a közelemben,
társulok a mutatványhoz,
s mint felfedező-elnevező mondom:
a primula veris, a primula longiflora s a primula minima
mellett, között, előtt és után létező egyetlen, ez a képzeletemben őshonos
primula maxima legyen
legújabb szerelmi jelem.